

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

National Characters

شخصیت های ملی

نشریه پیشرو – شماره ۵۵

۱۳ جولای ۲۰۱۹

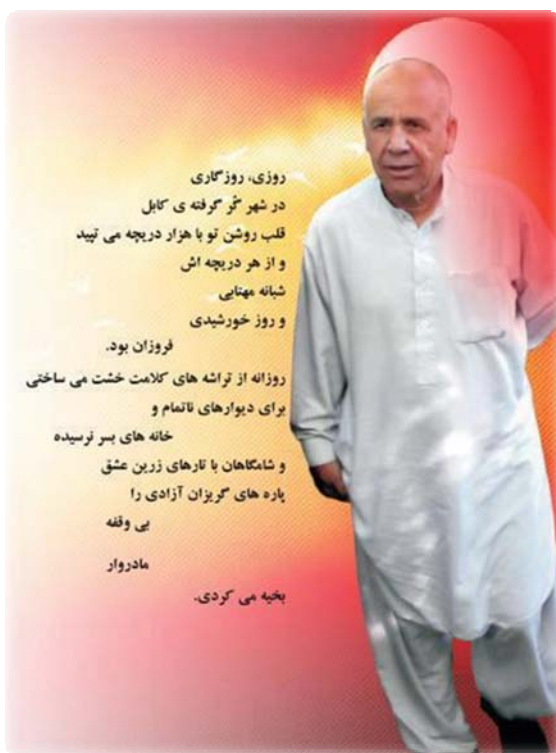
یادی از زنده یاد داد نورانی بنیانگذار نشریه پیشرو

شاعر، نویسنده و روشنفکر متعهد ایران زنده یاد احمد شاملو تعریف واضح و روشنی از روشنفکر دارد، او می گوید «آن که هدفش تنها و تنها رستگاری انسان نباشد، درد و درمان توده ها را نداند و نفهمد، روشنفکر نیست، گرگيست که با چراغ آمده است.» و یا در جای دیگری می گوید، «...اگر روشنفکر سیستمی را که خود برای رسیدن به آن مبارزه کرده حاکم سازد و آن روشنفکر برود در آن سیستم وظیفه بگیرد از آن لحظه به بعد او روشنفکر نیست بلکه وکیل باشی است که از آن سیستم و از آن قلعه دفاع می کند...»

روشنفکر متعهد به هیچ چیز جز رفاه و آسایش توده ها نمی اندیشد و برای رسیدن به جامعه ای عاری از استعمار و استبداد مبارزه پیگیر و بی امان را در عمل و نظر به اثبات می رساند. زنده یاد داد نورانی به عنوان روشنفکر انقلابی و متعهد دارای چنین شخصیتی بود، او نه تنها با نظام حاکم سیاسی که پس از سناریوی یازدهم سپتمبر ۲۰۰۱ و به کمک امریکای جنایتکار و همپیمانانش شکل گرفت مبارزه کرد، بلکه با نظام های سیاسی گذشته استعماری و استبدادی نیز با تفنگ و قلم رزمید. نورانی با مطالعه پیگیر نه تنها خود علم مبارزه را آموخت بلکه نسلی از جوانان آگاه و سیاسی را پرورش داد تا منافع زحمتکشان را چون مردمک چشم شان پاس دارند.

تعهد به راهی که انتخاب کرده بود در هیچ ثانیه ای از عمر مبارزات سیاسی نورانی خدشه دار نگردید و تا آخرین رمق زندگی همزمانش را متوجه

مسئولیت های خطیر مبارزاتی آنها نمود. با آن که وضعیت صحتی زنده یاد نورانی در روز های آخر عمرش تعریف

چندانی نداشت و احساس می‌گردید که شانه‌هایش هر روز زیر فشار سنگین کار خم می‌گردد، اما هیچ‌گاه دست از نوشتن نکشید، برنامه‌های آموزشی خود را به تعویق نینداخت، چاپ نشریه پیشرو را معطل نکرد، ارسال مقاله‌های سیاسی و تحلیلی را به روزنامه‌های سرکاری متوقف نساخت، مصاحبه‌های سیاسی و روشنگرانه را با رسانه‌ها به باد فراموشی نسپرد و بالاخره یک روز احساس نگردید که برنامه‌های سیاسی را که روی دست گرفته بود بی‌نظم شده باشد.

در روزهای آخر عمرش، روزی در جمعی از دوستان، یکی از همزمانش دلسوزانه پیشنهاد کرد که فشار کار را کم بسازید و حداقل دست از نوشتن به روزنامه‌های سرکاری بردارید، چرا که انرژی شما را به تحلیل می‌برد و وضعیت صحتی شما خوب نیست، زنده یاد نورانی در جواب آن همزمانش با حوصله گفت که مطالب و نوشته‌های بی‌ارزش زیاد در این روزنامه‌ها به چاپ می‌رسد که اذهان توده‌ها را خدشه دار می‌سازد و نویسندگان این چنین نوشته‌های ارتجاعی قصد دارند تا ذهنیت‌ها را به نفع نظام سیاسی حاکم شست و شو کنند، حتی اگر یک مقاله روشنگرانه و تحلیلی هم به دسترس توده‌ها قرار گیرند، این دستاورد بزرگ و مهم برایم است و من تحمل این را ندارم که ببینم مقالات غیر واقعی و خنثی اذهان توده‌ها را به بیراهه بکشند.

تعهد به کار و پیکار از زنده یاد داد نورانی شخصیت استثنائی و بی‌بدیل ساخته بود، تا جایی که حتی مخالفان سرسخت سیاسی‌اش را وادار به احترام کرده بود، چنان‌که در روز خاکسپاری ده‌ها تن از کسانی که شدیداً در مخالفت با اندیشه و سیاست نورانی قرار داشت اشتراک ورزیده بودند.

افغانستان امروز که بدترین دوران خود را سپری می‌کند و نعل نیمه جان آن زیر ساطور خونین استعمار و استبداد به معامله گرفته شده، از یکطرف هیاهوی «صلح» به راه انداخته شده و از سوی دیگر روزانه صد‌ها طفل، زن، مرد، پیر و جوان آن به خاک و خون کشیده می‌شوند، بیشتر از هر زمانی به روشنفکران متعهد، آزادیخواهان واقعی، استقلال‌طلبان جسور، رزمندگان خستگی‌ناپذیر و نیروهای مترقی و پیشرو نیاز دارد، به شخصیت‌های چون نورانی که هرگز در برابر زر و زور تسلیم نشد.

هشت سال قبل در شامگاه ۲۲ سرطان سال ۱۳۹۰ زنده یاد نورانی در حالی که خانواده و شماری از دوستان و شاگردان بر بالینش حضور داشتند، با کلمات ماندگار خطاب به یکی از داکتران شفاخانه وزیر محمد اکبر خان پدرو حیات گفت: «تو مرا تسلی نده، من حقیقت مرگ و زندگی را می‌دانم، مرگ برایم هیچ ارزشی ندارد، تلاش برای زنده ماندنم فقط برای ادامه خدمت به مردم زحمتکشم است، در غیر آن هیچ.»

یاد و خاطره‌اش جاوید و راهش پر رهرو باد.